

ארבע מיתות פרק שביעי מנהדרין

לנערה

המאורסה לדלדלה לית לה. והא דאמר בסוף פ"ק דב"ב (דף מו: וכו') אותו היום עבר אותו השטח חמש עשרות בל על נערה המאורסה א"ע"ל דלא נטעו דבר משער הוא דקחשיב נמי ושת את הבטורה א"ע"ל שלא הוזהרו על כך ואשכחן נמי שסופר הכתוב בגמטו בדבר שעתידה עורה

לנאור דאמר לקמן (נח:): כותי מותר בביתו ובפ' סקן משום (סוריות י:) אמר' לטו ושתי בטויה הם נחטו לנער מנה לדיקוס ולטו צם הוא שנתקין לנער עורה ושפשיס יכשלו צם: וא"י דינא דידהו סוף הוא המיל דתנא דבי מנשה הוא דאמר כל מיתה האמורה לבני נח חק: וחכמים אומרים הרבה עריות.

פ"ה כגון כל חיובי כריות דלרבנן חיתרבו להו בני נח מאז שיש לכל האמור בפרשה ור"מ לא דריש א"ש א"ש לרביא א"ע"ל ולעיל (דף טו:): גבי צרכה השם דריש ר"מ א"ש א"ש ומשמע דמאן דדריש חזק דריש טולה דמותר כך מסיק לעיל על "שצט מלות בני נח מהרג הם משמיה דנפשיס והכא ר"מ אליבא דר' עקיבא כדמיקי לה בסמך מיהו הא דמרבין לעיל נכרי מאז א"ש הייט בעריות דידן אכל דידהו ניל מדכתיב לאמר א"י צין לר' מאיר צין לרבנן הא דדריש א"ש א"ש הייט בעריות דידן אכל דידהו מדכתיב לאמר ודריש להו רבנן לכל עריות דידהו אכל לר"מ ס"ל כיון שפירש צבני נח על כן יעוצ א"ש דהייט חיובי מיתות הן הן העריות שמוזהרין עליהן ואין להרבות יותר:

הוראתו

שלא בקדושה ולידתו בקדושה. פ"ה דנקט הכי משום למעוטי אורחו ולידתו בקדושה כיון דמיו לישראל גזר צו ר"מ א"י בשאר האב ואפי' שולחו חוקן הקדושים כדדריש נכרי וי"ל אופכא דלדריש' כיון דאורחו ולידתו בקדושה הרי הוא לישראל ומותר אפי' בחתונו מן האש שולחו מקודם לזכא למיגזר שלא יאמרו באת מקדושה חמורה לקדושה קלה כיון דלית בהו לך פסלות דהנהו ודאי כשתי אמהות דמו ועי"ל דאורחו ולידתו בקדושה נמי כך דיטו והא דלא נקטי לרבותא משום דלא פסיקא ליה למתני שאין לה שאר האב דמה שולח לאביו בקדושה אכור מדאורייתא: נשא

צו א מיי פ"ס מלכות
מלכים טלסס יד:
צו ב מיי שם טלסס ד:
צו ג מיי שם טלסס א
וטלסס ס:
צו ד הו מיי שם טלסס

הנהרות הב"ה
(א) רש"י ד"ס דלדלו
וכו' על כהן כיון
דקטלו:

הנהרות הגריא
[א] נב' הרבה עריות.
נשם קו על חיות
הרבה עריות וכו'
הרבה לא גרם לה
ומפני דגם תחמים ס"ל
כ"מ ואין מוסיפין רק
אחת מהם כשפ"ה
דקדוק א"מ וכו' וכל
דמיה דנקטן וכו'
שם עריות לבני וכו'
וחכמים (ועפ"י דמיו
כיוצא ס"י רש"י ס"ק ג')

הנהרות מדר"ב
רנשבייר
[א] רש"י ד"ס ב"א על
נערה המאורסה נידון
בסקילה כשחלל. כ"ל
הסיד והאחר מוס' ולי
דינא דידהו וכו' כ"ל:

נחרג עליו. אשבה ר' יעקב בר אחא דהוה כתיב בספר אגדתא דבי רב "בן נח נחרג בדין א' ובעד אחד שלא בהתראה מפי איש ולא מפי אשה ואפילו קרוב משום רבי ישמעאל אמרו אף על העוברין מנהגי מילי אמר רב יהודה דאמר קרא "אך אתה" דמכבם לנפשותיכם אדרוש אפילו בדין אחד מיד כל היה אפילו שלא בהתראה אדרשנו ומיד האדם אפילו בעד אחד מיד איש ולא מיד אשה אחיו אפילו קרוב משום רבי ישמעאל אמרו אף על העוברין מאי מעמיה דרבי ישמעאל דכתיב "שופך דם האדם באדם דמו ישפך איזהו אדם שהוא באדם הוא אומר זה עובר שבמעי אמו ותנא קמא *תנא דבי מנשה הוא דאמר כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא הנק ושדי ליה האי באדם אסיפיה דקרא ודרוש ביה הכי באדם דמי ישפך איזהו שפיכות דמים של אדם שהוא בגופו של אדם הוא אומר זה הנק. כתיב רב המנונא ואשה לא מפקדה וחכמים כ"י ידעתיו למען אשר יצוה וגו' הוא מותיב לה והוא מפרק לה בניו לדין ביתו לצדקה אמר ליה רב אייב סבא לרב פפא אימא בת נח שהרגה לא תיהרג מיד איש ולא מיד אשה כתיב אמר ליה הכי אמר רב יהודה שופך דם האדם מכל מקום אימא בת נח שיונתה לא תיהרג דכתיב "על כן יעוצ איש ולא אשה" א"ל הכי אמר רב יהודה והו"ל לבשר אחד הדר ערביניהו קרא ת"ר איש מה תלמוד לומר איש איש ילרבות את הכותים שמוזהרין על העריות כישראל והא מהבא נפקא מתתם נפקא לאמר *זה גילוי עריות התם בעריות דידהו והבא בעריות דידן דקתני סיפא בא על עריות ישראל נידון בדניי ישראל למאי הלכתא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב לא נצרכה אלא לעדה ועדים והתראה מגרע גרע אלא א"ר יוחנן לא נצרכה אלא לנערה המאורסה לדלדלה לית לה דידינן להו בדינא רידן אבל אשת איש בדינא דידהו דידינן להו ותתניא יבא על נערה המאורסה נידון בסקילה על אשת איש נידון בהגז ואי בדינא דידהו סוף הוא אמר רב נחמן בר יצחק מאי אשת איש דקתני כגון שנכנסה לחופה ולא נבעלה לדלדלה לית לה דידינן להו ותתניא ר' הנינא *בעולת בעל יש לה נכנסה לחופה ולא נבעלה אין לה מוחר עליה אין ב"ד של ישראל ממיתין עליה אין בן נח מוחר עליה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים [א] הרבה עריות יש שאין בית דין של ישראל ממיתין עליהן ובן נח מוחר עליהן בא על עריות ישראל נידון בדניי ישראל בא על עריות וכו' ונחשב נמי נכנסה לחופה ולא נבעלה האי תנא תנא דבי מנשה הוא דאמר כל מיתה האמורה לבני נח אינו אלא הנק ואידי חנק הוא וסבר רבי מאיר כל עורה שביט דין של ישראל ממיתין עליה בן נח מוחר עליה והא תנא *גר שהיתה

נכרג עליו. הייט כיוצא צו דשפיכות דמים דהו קרוב להחיה ואמר מותר כותי בטויה וכו' בישראל חיוב וכן ישראל בישראל אכל ישראל כותי פטור ואליבא דרבי יונתן אכל יונתן אכל פלוגי עליה ואמר הוה גמור הוא וליכא כיוצא צו: מפי א"ש. על יד דין איש או עד איש: אף על טעמיה. הכה את האשה וילאו ילדו נהרג עליהן ובישראל עד שולא לחיות השולס כדתנן במס' [מדה] (דף מה:) מיטק בן יוס אחר האורגו חיוב הכה דקיס ליה בגויה שכלו לו חדשיו ולאו נפל: מיד כל סיס. מיד כל דבר חי: שופך דם יספך: זס חנק. דלון דמו יולא לחק: ואשס. צת נח לא מפקדה על הדין: ביטו. הייט נשים: מס תלמוד לומר א"ש א"ש. אל כל שחר בשרו וגו': בעריות דידן. באשת איש ישראל: למאי טלססא. נידון בדניי ישראל: שריק ערס ועדים וספראס. כשחלל: מנרג גרע. זה הכה על אשת ישראל מהבא על אשת כותי שנהרג בעד אחד ובידין אחד ושלא בהתראה מגרע גרע לשון קולא ובתמיה: גל נכרס. האי דקתני נידון בדניי ישראל: אלא. שצא על נערה המאורסה ישראלית: דלדלו לית לסו. מיתה צעורה המאורסה אלא צעורה צעל וגבי ישראל נהרג מרביא דא"ש א"ש על כהן (א) האי דקטלו משום להחריב בא"ש א"ש כשחלל ולגבייהו לאו אשת איש דנחייב קטל דידהו אלא נידון בסקילה אכל א"ר לריק ערס ועדים והתראה דלא גרע מעריות דידהו: אכל. ב"א על אשת איש ישראל דינא דידהו דידינן ליה בתמיה: ב"א על נערה המאורסה נידון בסקילה. כשחלל (א) דהא דינא דידהו סוף הוא דכל מיתה בן נח איש אלא סוף נכנסה לחופה דפלוגי אהנא דבי מנשה: ישראל חנק הוא כשאר אשת איש דגבי סקילה כתיב נערה בטולה מאורסה וגו' ודרשין (במכות דף מה.) בטולה ולא בטולה מאורסה ולא בטולה ומאי בטולה אילימא בטולה וגבטולה מבטולה ולא בטולה נפקא אלא שנכנסה לחופה ולא נבעלה ומעשה קרא מסקילה וישנה בחנק דהכל היו בכלל טחף ועלפת וילא חרובה לידון בטולה וזו שלא ילסא עמדה בכללה: בטולה בטל יס לסא. דכתיב (בראשית כ) והוא בטולה בטל ולא כתיב והיא אשת איש אלא האך מה משום בעילתו של בטל ולא משני קדושין ותופתו: פניא פוסיס דרבי יוסנן. דאמר ב"א על עריות ישראל דקתני נידון בדניי ישראל לא מתוקמא אלא בנכנסה לחופה או צעורה המאורסה וכו' דלדלה לית לה: אין ב"ד של ישראל ממיתין עליה. כגון חיובי כריות אחיו ואחות אביו ואחות אמו ואשת אחיו ואשת אחיו אביו ואחות אשתו: אין בן נח מוחר עליה. כדמפרש לקמן דר' מאיר אליבא דר"מ אמר דנפקי ליה עריות צבני נח מעל כן יעוצ איש וגו' והתם חיובי מיתות

הוא דכתיב: סרסס עריות יס. כגון כל חיובי כריות בן נח מוחר עליה דלרבנן חיתרבו בני נח מאז שיש לכל האמור בפרשה ור"מ לא דריש א"ש א"ש לרבי: צא על עריות ישראל. בעריות: עריות בני נח. כריות: ואנו אין לנו. סיהא בן נח חלק בן ישראלית ליהוה אלא יוחר המאורסה משום דלדלה לית להו הטלנו ליה בקטל דידן: אידי ואידי חנק סול. דינא דידהו וכו' כ"ל: